

Anglie, jak ji známe

Ačkoliv Atilano Jabokam doposud své texty neuveřejnil, jeho rukopis je vyzrálý a postřehy z cest vtipné. Publikujeme na pokračování z jeho připravovaných cestopisných esejů. Toto je prolog k druhé kapitole z cest po Anglii v roce 2018:

Prolog

Nevstoupíš dvakrát do téže řeky, tak pravil klasik, a je jen správné si z jeho slov brát poučení. Od historické návštěvy zmatených Středoevropanů (Středoevropanem se míní Evropan, tedy příslušník Evropské unie, druhé či třetí kategorie, podle toho, jakého má prezidenta nebo premiéra) již uplynul nějaký čas a účastníci zájezdu se výše zmíněného klasika drželi pevně a neochvějně.

Nicméně rok s rokem se sešel a - nestalo se nic.

A pak se to stalo - přišel Brexit! Hrdý Albion se vzmužil a rozhodl, že ve smečce Velkého bratra již déle s eurovlky výt nebude, že si bude ječet po svém, případně řvát sám. Nastalo veliké pozdvižení ve všech bruselských norách a padala proctví strašlivá a bylo vytí veliké. Nebylo k pochopení, jak se mohli ti podivní ostrované vzdát ráje a zvolit si cestu klopotnou a temnou a odmítnout tak pouť k nevýslovné blaženosti, kulturně a multikulturně nádherně obohacující. Přitom šlo o jednoduchou, osvědčenou cestu, v podstatě o maličkost - koloniální velmoc nenápadně přeměnit v kolonii. To je přece skoro to samé, tak proč takový odpor? Také se hned objevila celá řada vykořeněných, od bruselského prsu brutálně odtržených sirotků, kteří dali průchod svým frustracím a hojně lkali nad rozlitym evropským mlékem, jsouce náhle o žízni ponecháni sami sobě. A ne dost na tom.

Velký bratr se zlobil. A zlobil se velmi. Ideologicky labilní Britové mu přece hodili jeho oblíbenou ostrovní hračku do kanálu, a to se neodpouští. Jejich odchod z ráje musí být náležitě ztrestán, jak je již od stvoření v křesťanských krajích zvykem, exemplárně. A tak budou nyní Britové v potu tváře chléb svůj pro sebe dobývat, zatímco dříve tak činili i pro druhé. A aj, ukázalo se, že odejítí vlastně nelze. Na ostrovech nebyly po staletí hranice, nyní je bude třeba vytvořit. Ještě, že nebyl definitivně zbořen Hadriánův val, ten se bude hodit. Ó římské prozíravosti!

Neslýchaná vzpurnost a nelojalita také ukázala, že dlouho a klopotně budovaná idea nestátů nespojených v nefederaci se nestala vysněným rájem, po němž muži, ženy a ostatní Evropan/é, á, í, ů, ou, ové, ci, já, ý, (poznámka: výčet je pouze příkladný, neboť české koncovky pro ostatních šestnáct pohlaví nebyly dosud Evropskou unií formálně stanoveny) touží. To se musí změnit a lidu je třeba citlivě, ale důrazně a důkladně vysvětlit, že není jiné cesty, než budování vyspělé so... - sakra, to jsem jinde.

Proto jsou vytvořeny úřady, jejichž úkolem je chránit nebohé obyvatelstvo před falešnými zprávami, které sice mohou být pravdivé (sic!), ale jejich sdělování v nepatřičném kontextu by mohlo vážně narušit ideovou jednotu lidu a v konečném důsledku mařit budování budování. Je jasné, že jsme učinili obrovský krok kupředu a konečně jsme svobodní a šťastní. Dříve brutální cenzura, dnes naopak progresivní kontrola internetu. Dříve zakázané tiskoviny, zatímco dnes potlačování dezinformačních webů ve prospěch obyvatelstva. Dříve likvidace zabavených ilegálních letáků a tiskovin, dnes naproti tomu etické vymazávání nepatřičných příspěvků na internetu. Ten obrovský rozdíl je přece jasný na první pohled a kdo ho nevidí, musí být v zajetí nějakých rasistických či podobných idejí, a na takového člověka si v každém případě musíme dát sakra dobrý pozor! Každý přece musí uznat, že dnes užíváme takové svobody, o níž se nám ani nesnilo.

Suma sumárum - vývoj v našich zeměpisných šířkách nabral takové tempo, že se nová expedice jevila jako zcela nezbytná. Vždyť jestli by to takhle pokračovalo dál, mohli bychom za dva - tři roky navštívit zcela jinou, neznámou zemi, kde bychom se nedokázali orientovat a kdo ví, zda bychom se vůbec procpali přes hranici, snad leda v Callais.